

Arrest

nr. 112 020 van 16 oktober 2013
in de zaken RvV X, X, en X / II

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X samen met X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 hebben ingediend (zaak met nr. 133 716) om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien de verzoekschriften die de verzoekende partijen op 30 juli 2013 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaken met nrs. X en X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 4 juni 2009 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 juni 2010 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Via een op 24 november 2010 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 53 682 van 22 december 2010 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 februari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 juli 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste, tweede en derde verzoekende partij. Deze beslissingen, die eerste, tweede en derde verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 10 juli 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [...] en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op 30 juli 2013 drie verzoekschriften hebben ingediend die erop zijn gericht de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen bij aangetekende zending van 10 juli 2013 werden ter kennis gebracht. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. 133 716, 133 319 en 133 366 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat zij wensen dat hun beroep wordt beoordeeld op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 133 716.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van de verzoekschriften met rolnummers 133 319 en 133 366.

2.2. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de bestreden beslissingen niet gericht zijn aan vierde verzoekende partij, ontbeert zij de vereiste hoedanigheid om tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen en heeft zij geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531). In de mate dat het beroep wordt ingesteld door vierde verzoekende partij is het dan ook onontvankelijk.

In zoverre vierde verzoekende partij nog aangeeft het beroep te hebben ingesteld *“ten bewarende titel”* en in de veronderstelling dat verwerende partij op 9 juli 2013 ook ten aanzien van haar een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen moet tevens worden benadrukt dat niet blijkt dat verwerende partij met betrekking tot vierde verzoekende partij op voormelde datum een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat een beroep dat geen voorwerp heeft onontvankelijk is.

3.2.1. In een exceptie werpt verwerende partij op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Er kan daarom niet zonder meer worden gesteld dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De aangevoerde exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3, 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“[...]

- Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt hetzij alvorens dat een eventueel beroep kan worden ingeleid voor de RVS , hetzij wanneer dit beroep nog lopende is en nog voor dat dit beroep kan behandeld worden , artikel 2, 3 en juncto 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep voor de RVS niet meer effectief kan zijn;*
- Verzoekende partij heeft op 31.07.2013 een verzoekschrift ingeleid voor de RVS dat er toe strekt de beslissing inzake de regularisatie om medische redenen van de DVZ te horen VERNIETIGEN*
- Dat derhalve thans niet met zekerheid tot het besluit kan worden gekomen dat verzoekende partij in geval van te[r]jugkeer geen reëel risico zou lopen voor haar leven of fysieke integriteit*
- Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;*

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeel[t], vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar RUSSISCHE FEDERATIE - DEELREPUBLIC NOORD OSSETIE, waar zij beweert dat haar leven in gevaar is, terwijl de RVV zich nog niet definitief heeft uitgesproken nopens een aanvraag tot verblijf die sinds 01.02.2011 ontvankelijk was verklaard ;

Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt.; Dat de verwerende partij in casu niet met de nodige en voldoende zorgvuldigheid handelde en dat de beslissing tevens de motiveringsplicht schendt vermits geen rekening gehouden werd met de specifieke en persoonlijke situatie van verzoekende partij,

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Overwegende dat de beslissing verder gemotiveerd wordt door het feit dat verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Dat de aangegeven reden van de beslissingen bijgevolg de aangehaalde middelen schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden

beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat de vaststellingen van verwerende partij dat aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend – wat impliceert dat verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonden – en dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt tevens dat verwerende partij alvorens de bestreden beslissingen te nemen een beslissing heeft genomen inzake de aanvraag van verzoekende partijen om, gelet op de medische problemen van eerste verzoekende partij, tot een verblijf te worden gemachtigd. Verwerende partij heeft deze aanvraag op 25 juni 2013 afgewezen nadat door een door haar aangestelde arts was vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Door louter te betogen dat zij tegen deze beslissing een beroep instelden en verwerende partij het resultaat van de beroepsprocedure niet afwachtte alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen te nemen – waarbij moet worden aangegeven dat tweede en derde verzoekende partij niet stelden zelf enig gezondheidsprobleem te hebben – tonen zij niet aan dat verwerende partij hen *“tot een burgerlijke dood”* veroordeelt, dat hun leven in gevaar wordt gebracht of dat zij in hun land van herkomst dreigen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In dit verband moet daarenboven worden benadrukt dat een beslissing van het bestuur dient te worden vermoed gelijkvormig te zijn met het recht en dat een beroepsprocedure tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging wordt afgewezen geen schorsende werking heeft.

De beschouwingen van verzoekende partijen laten geenszins toe een schending van de artikelen 2 of 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 of 3 van het EVRM vast te stellen.

4.1.2.3. Verzoekende partijen, die allen het Belgische grondgebied dienen te verlaten, zetten verder niet uiteen waarom zij van oordeel zijn dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.1.2.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, daarnaast niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.6. Daar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwerende partij de verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan vreemdelingen die in het Rijk verblijven zonder te beschikken over de vereiste binnenkomstdocumenten en niet blijkt dat meer voordelige

bepalingen vervat in een internationaal verdrag zouden verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van voormelde wetsbepaling kunnen verzoekende partijen ook niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel. Deze beginselen spelen immers enkel in de gevallen waarbij het bestuur over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 12, tweede lid, 39/70, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 75, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij stellen het volgende:

[...]

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet '(houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

[V]erweerster had een afweging moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven en gezondheid, maar tevens uit een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en wordt ook geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand.

HET BEROEP TEGEN DE BESLISSING DIE HET VERBLIJF OP GROND VAN ARTIKEL 9 TER WEIGERT IS STEEDS HANGEND VOOR DE RVV, element waarvan verwerende partij perfect op de hoogte is,"

4.2.2.1. Aangezien verwerende partij direct voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissingen een beslissing heeft genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen kan niet worden voorgehouden dat verwerende partij zou hebben nagelaten de gezondheidssituatie van verzoekende partijen in aanmerking te nemen. Er blijkt evenmin dat verwerende partij geen aandacht heeft gehad voor het hoger belang van het minderjarige kind van verzoekende partijen en hun gezins- en familieleven. Het minderjarige kind van eerste en tweede verzoekende partij wordt immers expliciet vermeld op de beslissing die tweede verzoekende partij werd betekend en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het niet in het hoger belang van deze minderjarige is om zijn ouders te vergezellen wanneer zij het grondgebied van Rijk dienen te verlaten. Nu geen van de gezinsleden van verzoekende partijen over een verblijfsrecht in het Rijk beschikte en zij samen België kunnen verlaten kan ook niet worden gesteld dat verwerende partij door de bestreden beslissingen te nemen het gezins- of familieleven van verzoekende partijen in het gedrang bracht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts enkel dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling voorziet derhalve niet in enige aanvullende formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 62 of 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2.2. Verzoekende partijen zetten in hun tweede middel voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel zijn dat de artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 12, tweede lid en 39/70 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de vierde verzoekende partij en de eerste, tweede en derde verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaken met rolnummers X en X

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK